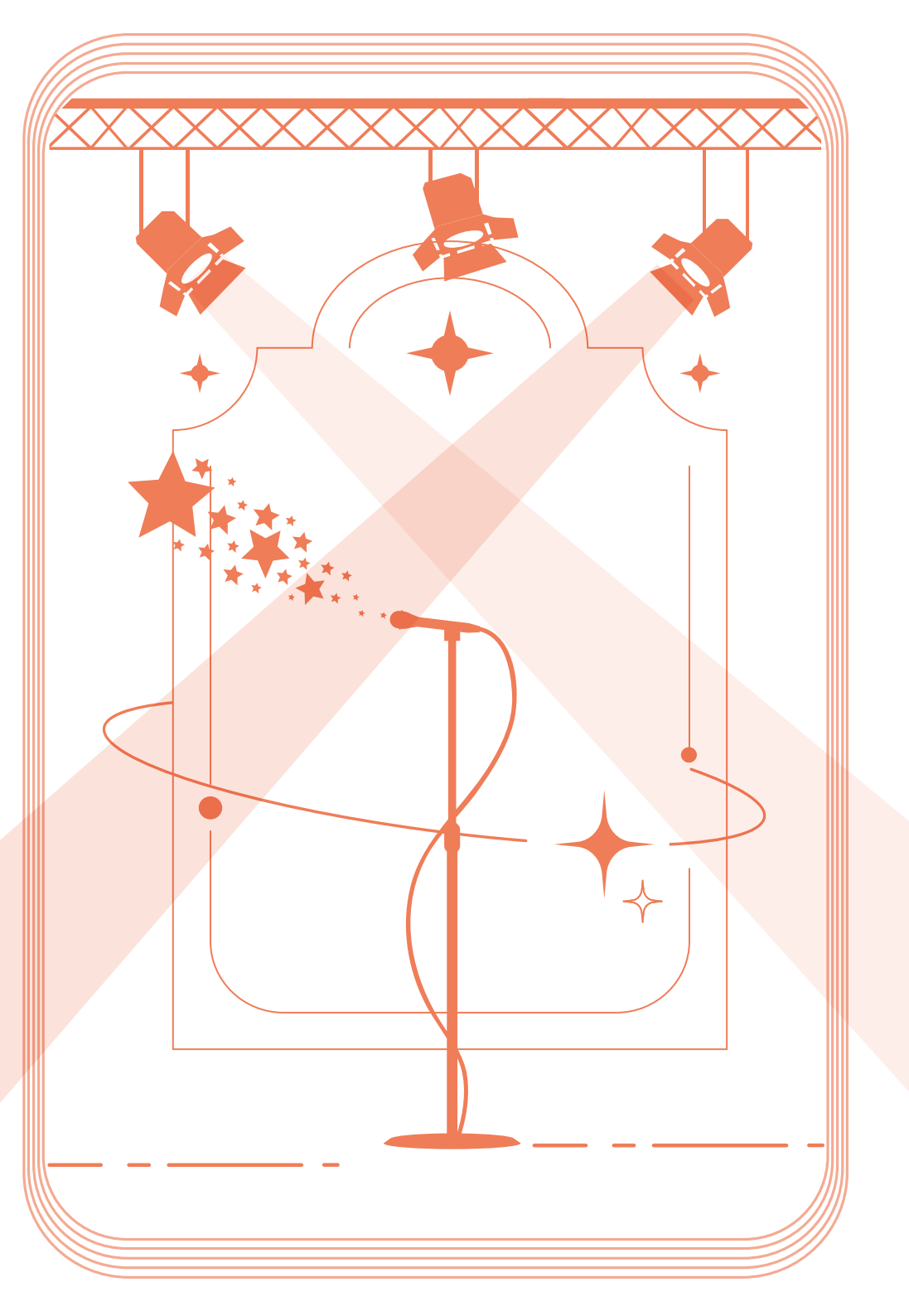

9

DS.Back

เขียน

Mars

แปล

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

คำนำสำนักพิมพ์

พัคมุนแดยังคงต้องเดินทางเคียงบ่าเคียงไหล่กับเรื่องราววังวลแดซังต่อไป
ทว่าเป้าหมายที่ดูเหมือนอยู่ไม่ไกลกลับเริ่มสั่นคลอน เมื่ออุปสรรค
ครั้งใหม่ปรากฏขึ้นอย่างไม่ทันตั้งตัว และพร้อมจะช่วงชิงกระแสทั้งหมด
ไปจากเทศกาล

รุ่นพี่ที่โหดที่ห่างหายจากวงการไปนานหวนคืนสู่สายตาผู้ชม
อีกครั้ง พร้อมรายการวาไรตี้ที่สร้างกระแสโด่งดังเกินคาด จนทำให้
เส้นทางสู่รางวัลแดซังของเทศกาลไม่มั่นคงเหมือนเดิม ขณะเดียวกัน
พัคมุนแดยังต้องรับมือกับปัญหาการแต่งเพลงของคิมแรบิน ก่อนที่ไฟ
ในตัวเขาจะมอดดับลงเสียก่อน

แต่ความสนุกยังไม่หมดเพียงเท่านั้น เพราะปริศนาสำคัญที่นักอ่าน
ทุกท่านเฝ้ารอมานานกำลังจะถูกเปิดเผย ร่างของ ‘รยูกอนอู’ อยู่ที่ไหน
กันแน่ และ ‘พัคมุนแด’ คนเดิมหายไปไหน?

ถึงเวลาพลิกหน้าถัดไป ร่วมค้นพบความจริงไปพร้อมกันค่ะ

PEONY

ถึงนักอ่านชาวไทย

ขอบคุณที่ให้ <Debut or Die>
เป็นหนังสือที่เลือกหยิบมาอ่านในวันนี้
หวังว่าเมื่ออ่านเรื่องนี้จะช่วยให้คุณนักอ่านได้เป็นอิสระ
จากความทุกข์และความกังวล
และคงจะเป็นเรื่องดีถ้าคุณได้ตกหลุมรัก
แล้วสามารถเพลิดเพลินไปกับเรื่องราวได้อย่างเต็มที่

สุดท้ายแล้ว ตัวเอกจะได้เป็นไอดอลแบบไหน
มาร่วมสัมผัสประสบการณ์ไปด้วยกันนะ
และเมื่อใดก็ตามที่คุณนักอ่านพลิกหน้าหนังสือ
ที่แห่งนั้นจะมีเหล่าตัวละครอยู่ด้วยกันเสมอ

ฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะ
ด้วยความเคารพ
Baek DeokSoo

คำเตือน

นิยายเรื่องนี้มีเนื้อหาเกี่ยวกับ

- Bullying (การกลั่นแกล้งในโรงเรียน)
- Cyber Bullying (การกลั่นแกล้งบนอินเทอร์เน็ต)
- Depression (อาการซึมเศร้า)
- Kidnapping (การลักพาตัว)
- Panic Disorder (อาการตื่นตกใจ)
- PTSD (โรคเครียดหลังเผชิญเหตุการณ์ร้ายแรง)
- Mental Abuse (การทำร้ายจิตใจ)
- Self-harm (การทำร้ายร่างกายตัวเอง)
- Suicidal Thought (มีความคิดว่าจะฆ่าตัวตาย)
- Suicide (การฆ่าตัวตาย)

บทที่ 22

ทีโฮลิค คือกลุ่มไอดอลระดับท็อปที่ครองวงการอย่างเหนียวแน่นก่อนที่ VTIC จะเข้ามาครองตลาด

ถ้าจะพูดให้เข้าใจง่าย ๆ ก็คือสัญลักษณ์ของไอดอลรุ่นก่อน
“มะ...มุนแด เพลงแรกที่นายเคยร้อง ใช้ของคนคนนี้ไหม”
“ใช่”

เพลง <Party in me> ที่ฉันเคยร้องตอนประเมินอันดับในรายการ
<ไอดอลมหาชน> เป็นเพลงจากโซโลอัลบั้มของเมมเบอร์วงนี้
เรียกได้ว่าประสบความสำเร็จแน่นเอี้ยด จนถึงขั้นต้นสังกัดสนับสนุน
ให้ทำงานเดี่ยวมาหลายปีแล้วนะสิ

วงไอดอลร่วมรุ่นส่วนใหญ่ต่างก็แยกย้ายไปตามทางของตัวเองแล้ว
แต่พวกเขาสามารถกลับมารวมตัวกันแล้วออกอัลบั้มใหม่ได้อีกครั้ง
โดยขาดไปเพียงแค่คนเดียวเท่านั้น

ฉันมองมิวสิกวิดีโอของทีโฮลิคที่เล่นอัตโนมัติอยู่ด้านล่างคลิป
ยอดนิยมแบบเรียลไทม์บน WeTube อย่างไม่ใส่ใจ

ประจวบเหมาะกับการที่เมมเบอร์ซึ่งร้องเพลงที่ฉันเคยคัฟเวอร์นั้น
ขึ้นเป็นภาพหน้าปกพอดี

[T-Holic (ทีโฮลิก) - ไปกับฉันเถอะ (Let's go) M/V]

พูดตามตรงว่ามันขาดความทันสมัย และให้ความรู้สึกเหมือน
มาจากเมื่อหลายปีก่อน

“รุ่นพี่ทีโฮลิกคัมแบ็กแล้วสินะ ~ ว้าว นานมากเลยนะ ตอนเรียน
มัธยมต้นฉันคัฟเวอร์บ่อยมาก ~”

อีเซจินที่นั่งอยู่ด้านหลังยื่นหน้าเข้ามาทำท่าเหมือนรู้จักพวกเขา
เพราะแบบนั้นเลยทำให้ชายจินเกิดความสนใจขึ้นมาด้วย

“Who? Umm...ผมไม่ค่อยรู้จักครับ”

อาจเพราะเขาเป็นคนอเมริกัน จึงดูเหมือนว่าไม่ค่อยสนใจไอดอล
ที่ดังเมื่อสิบกว่าปีก่อนสักเท่าไร

แต่ดูท่าคิมแรบินจะซ็อกพอสมควร

“ไม่รู้จัก...รุ่นพี่ทีโฮลิกเหรอ”

“ถูกต้อง!”

“ไม่เป็นมืออาชีพเลย ทั้งที่กำลังทำกิจกรรมในฐานะไอดอลเคป็อป
อยู่แท้ๆ แต่ไม่มีความรู้พื้นฐานแบบนี้เนี่ยนะ!”

“...! ฉันรู้จักเพลงเคป็อปเยอะนะ! แค่มันไม่ใช่เพลงที่ฉันศึกษามา
เฉยๆ หรือ!”

ก็จริง ตอนที่เคป็อปเริ่มบุกตลาดอเมริกา พวกเขาก็ทยอยเข้ามร
กันแล้ว ทำให้แทบไม่ได้ทำกิจกรรมกลุ่มเลย ข้อโต้แย้งของชายจินจึงฟังดู
สมเหตุสมผล

“ฉันรู้จักชื่ออยู่! รุ่นพี่ทีโฮลิก!”

“แค่นั้นยังไม่พอ!”

หู่จะแตกแล้ว

เดี๋ยวนี้แค่มีประเด็นอะไรขึ้นมา รีเ็กชันก็ระเบิดต่อกันเป็นลูกโซ่

จนกลายเป็นความโกลาหลแบบนี้ทุกที

ฉันมองแพเซจินที่นั่งฝั่งตรงข้ามขยับตัวหลบมุมแล้วใส่หูฟังโดยไม่สนอะไร

กิจกรรมกำลังดำเนินไปอย่างราบรื่น แถมไม่มีเจ้าพวกไหนที่มีเรื่องให้เครียดหรือทำตัวน่าสงสัยเป็นพิเศษด้วย

พอเป็นอย่างนั้น แม้แต่เรื่องคุ้ยไ้สาระแบบนี้ รีแอ็กชันก็เลยใหญ่โตตามไปด้วย

พวกเราเริ่มสนิทกันมากขึ้นแล้ว

ฉันมองพวกที่แทรกบทสนทนากันอย่างไม่เกรงใจ ก่อนจะสรุปสถานการณ์

รายการเรียลตี้โชว์คงจะออกมาดีแน่ๆ และนั่นคือความรู้สึกทั้งหมดของฉันในวันนั้น

แต่การคัมแบ็กของทีโสลิกกลับสร้างความฮือฮามากกว่าที่คาดไว้

ปัจจัยแรกคือความรู้สึกคิดถึงอดีต

พุดง่าย ๆ ก็คือใช้ความทรงจำเป็นจุดขาย

- เพิ่งรู้ว่าทีโสลิกมีเพลงเจ๋งๆ เยอะขนาดนี้

- เอาจริง ๆ รุ่นก่อนมีเสน่ห์เฉพาะตัวมากกว่าอีก ตอนนีเหมือนตุ๊กตาโรงงานไปหน่อย

- อ่า คิดถึงจัง ตอนนั้นทุกคนใส่รองเท้าบูต UGG แล้วเต้นเพลงนี้กัน ㅠㅠ

คนวัย 20 - 30 ปีนี้ถึงช่วงวัยเด็กของตัวเองแล้วตอบสนองเชิงบวกต่อทีโสลิก

เนื่องจากแทบไม่มีเมมเบอร์ออกจากวง แถมยังกลับมาปล่อย

อัลบั้มวงหลังจากห่างหายไปหลายปี ทำให้เกิดกระแสจากความคิดถึงและความชื่นชม

แม้แต่คนที่เคยไม่ชอบทีโฮลิคในอดีตก็ยังตอบสนองในเชิงบวก เพราะความทรงจำในวัยเด็กของตัวเองถูกแต่งเติมให้สวยงามปนกับความคิดถึง

แน่นอนว่าถ้าเพลงไม่ดี ความรู้สึกพวกนี้ก็คงหายไปราวกับพายุในถั่วย่น้ำชา

แต่แล้วก็มีปัจจัยถัดมา

ปัจจัยที่สองคือคาแร็กเตอร์ของทีโฮลิค

คนพวกนี้...ตลก

- หัวเราะจนจะอ้วก

- เดี่ยวสิ เป็นการล้อที่บ้ามาก ทำไม่ถึงล้อพร้อมกันหมดเลยล่ะ คิกๆๆ

- ไปทำอะไรในกรมกันแน่ ทำไม่ถึงตลกขึ้น

- ไม่ได้เป็นแฟนคลับ แต่รู้ตัวอีกทีอัลกอริทึมก็กลายเป็นคลิปทีโฮลิคไปหมดแล้ว

ตั้งแต่คอนเทนต์ย้อนอดีตเคป๊อปบน WeTube ไปจนถึงรายการทีวี

ไม่ว่าพวกเขาจะไปออกรายการไหนก็ปังหมด ทั้งหมดนี้เป็นเพราะความเชี่ยวชาญที่รู้จักรักษาเส้นแบ่งเอาไว้ โดยที่ไม่กลัวขายหน้าเลยสักนิด

แถมยังมีความสบายๆ กับเซนต์ดีอีกด้วย

ประสบการณ์ที่สั่งสมมาไม่ได้หายไปไหนเลย

เรียกได้ว่าตรงข้ามกับแนวทางของ VTIC ที่ควบคุมการออกสื่ออย่างเข้มงวด

ทีโฮลิกยึดคอนเทนต์อย่างโหมมากแล้วสร้างกระแสขึ้น

โดยปกติแล้ว ถ้าความสดใหม่หายไป ก็แค่กินบุญเก่าไปเรื่อย ๆ ก่อนจะซาลงหรือเจียบหายไป แต่ดันมีจิ้งหะบังเอิญโชคดีหลายครั้ง เพราะบางฉากในรายการกลายเป็นมีมขึ้นมา

- ทีโฮลิกคาราโอเกะเถา¹ คือระดับตำนาน
- แล้วมันเป็นความผิดฉันเหรอ?.swf
- มีม ‘มันเป็นความผิดฉันเหรอ’ มาจากทีโฮลิกเหรอ

สุดท้ายพวกเขาก็ทิ้งภาพจำจนไม่เหลือเค้าเดิม แล้วกลายเป็นกระแสใหม่ด้วยมีม ทำให้เข้าถึงคนรุ่นใหม่ได้สำเร็จ

จากนั้นก็อาศัยกระแสนี้เปิดช่อง WeTube เพื่อทำรายการของตัวเอง

[พวกเราเริ่มต้นใหม่บน WeTube...เหล่าคนคลั่ง PPL แห่ง
ความโลภ | T-Holic's Show Business Ep.1]

ห่วยอดขายอัลบั้มและดิจิทัลของทีโฮลิกกลับไม่ได้สูงลิ่ว ต่างจากกระแสนิยมด้านวาไรตี้

มันเป็นเพียงการรักษาภาพลักษณ์ในระดับที่น่าพอใจเท่านั้น

¹ เป็นเกมทดสอบความจำเพลงฮิตจากรายการวาไรตี้เกาหลี่ กติกาคือผู้เล่นทุกคนจะต้องช่วยกันร้องเนื้อเพลงท่อนที่กำหนดให้ถูกต้องเรียงกันไปทีละคน หากมีใครร้องผิดจังหวะหรือจำเนื้อไม่ได้ จะถูกถอดสแตนด์ออกทันที

ในตลาดเคป็อบปัจจุบันที่เงินเพ้อ ยอดขายของพวกเขาอยู่แค่
ปลายระดับที่อปเท่านั้น

ด้วยเหตุนี้ แฟนคลับไอดอลรุ่นปัจจุบันจึงไม่ได้ระแวงในฐานะ
คู่แข่งมากนัก

- Show Business ก็ไม่แย่นะ เหมือนวไรตี้มืออาชีพเลย คิก ๆ
- อยากให้เด็ก ๆ ของพวกเราออกมาอบบ้างจัง

กลายเป็นว่าพวกเขาถูกจัดไปอยู่ในหมวดหมู่ที่ต่างจากไอดอลทั่วไป
และถูกเสกผลงานในรูปแบบนั้น

และสุดท้าย รายการของทีโวลิกก็ได้รับความนิยมอย่างล้นหลาม
ในเวลาไม่นานท่ามกลางกระแสนี้

นั่นถือเป็นสัญญาณที่ไม่ดี

นั่นเปิดดูเรตติ้งรายการวไรตี้ของทีโวลิกหลังจากได้รับความนิยม
อย่างมากบน WeTube แล้วพบว่า ในที่สุดมันก็ถูกออกอากาศเป็น
รายการประจำบน CVN

ตอนที่ 1 นับว่าเป็นกระแสเปิดตัว แต่ตอนที่ 2 นี่แหละสำคัญ...

[ตอนที่ 2 : 5.8%]

ถือเป็นตัวเลขที่ค่อนข้างน่าตกใจ เพราะเทียบกับรายการวไรตี้
หลักช่วงเวลาทองของ CVN เลยทีเดียว

มันมากเกินไป

เนื่องจากรายการนั้นเข้าไปอุดช่องว่างช่วงที่ไม่มีละครหรือรายการ
ดัง ๆ พอดี จึงออกมาดีเกินคาด

“โอ้ ~ รุ่นพี่ที่โหดมาแรงดิเฮะ”

เซจินใหญ่ที่กำลังรอย่ายทำรอบถัดไปเหมือนกับฉัน ยกไหล่แล้ว
พูดแทรกขึ้นมา

ฉันเห็นด้วยอย่างว่าง่าย

“นั่นสิ”

แต่แน่นอนว่าไม่น่าจะอยู่ได้นาน

“ถ้าทุกอย่างราบรื่นเกินไป ยังไงก็ต้องมีพวกที่อยากเหยียบให้ล้ม
ทุกวิถีทางไหล่ออกมา”

เมื่อคนที่ประสบความสำเร็จล้มลง ก็นับเป็นเรื่องซุบซิบที่น่าสนใจ
อยู่แล้ว แค่มิจุตให้ตำหนิเพียงนิดเดียว กระแสก็จะถูกจุดเป็นดราม่า
จนตกฮวบทันที

แต่ต่อให้ไม่ใช่แบบนั้น กระแสอะไรดีก็มีอายุสั้นอยู่แล้ว

เพราะฉะนั้นอายุของกระแส...คงอยู่ได้ไม่เกินสามหรือสี่เดือน

แค่นั้นยังไม่ถึงขั้นเป็นคู่แข่งด้วยซ้ำ

เดิมที หากวัดกันด้วยเรื่องผลงานแล้ว มันอยู่ในระดับที่น่าอาย
เกินกว่าจะหยิบยกขึ้นมาพูดถึงในบริบทเดียวกัน

แต่ปัญหาดันมาเป็นช่วงนี้พอดี

จะปล่อยให้โดนแย่งกระแสช่วงครึ่งปีหลังไปไม่ได้

ถึงเทศกาลจะขายทั้งเพลงและอัลบั้มได้ดี แต่ก็ไม่มีด้านไหนที่เป็น
ที่อุปแบบขาดลอยจนการันตีรางวัลแดชัง

ฝั่งนั้นมันต้อง VTIC กับยองรินต่างหากละ

เพราะอย่างนั้น การจะได้รางวัลแดชังในระบบประเมินปัจจุบัน
ที่แยกระหว่างยอดดิจิทัลกับยอดอัลบั้ม จำเป็นต้องมีภาพลักษณ์ของ
‘ตัวท็อปแห่งยุค’ ที่มันคง

แต่จู่ๆ คนพวกนี้ดันดูความนิยมของมหาชนไป

และถึงยังงี้ ตามการจัดประเภทอย่างเป็นทางการ เจ้าพวกนี้
ก็เป็นไอดอลเหมือนกันนี่นะ

เพราะอย่างนั้น ไอดอลที่ได้รับความสนใจจากมหาชนมากที่สุด
ในตอนนั้นก็คือ...ทีโสลิก

อันตราย

ถ้าค่าของ ‘กระแสหลัก’ ที่แยกออกมาจากผลงานในตอนนี้อลดลง
หรือถ้าการมีตัวตนของเทสตาร์เลียเปรียบ มันจะกระทบต่อรางวัลแดซัง
ทันที

ฉันปิดหน้าจอสมาร์ทโฟนแล้วพิมพ์

“พวกเราก็ต้องตั้งใจให้มากขึ้นแล้วละ”

“ใช่ไหมล่ะ”

เซจินใหญ่ตอบรับสั้นๆ

ดูจากที่เขาไม่ได้พูดว่า ‘พวกเราทำเต็มที่อยู่แล้ว’ พูดเรื่องบ้า
อะไรนะ แล้วปล่อยผ่านไป ก็น่าจะจับสัญญาณได้เหมือนกัน

“ปลายปีก็สู้ๆ ~”

แล้วก็มีพวกที่ถึงจะไม่รู้รายละเอียด แต่ก็แค่ฮึดสู้ตามแรงกระตุ้น
ด้วย

“อ้อ! ฉันก็จะพยายามพูดในรายการวาไรตี้ให้มากขึ้นเหมือนกัน...!”

“ฉันรู้สึกได้อีกครั้งเลยว่าไอดอลเป็นศิลปินแบบครบวงจร ไม่ใช่
แค่ทำกิจกรรมด้านงานเพลงเท่านั้น แต่ต้องมีความสามารถทางด้าน
เอนเตอร์เทนเนอร์ด้วย”

ในแง่ นั้น วงนี้ก็ถือว่ารวมพวกที่ใช่ได้มาอยู่ด้วยกัน แม้จะเป็นค่า
ที่ไม่ได้แสดงในหน้าตาสถานะก็ตาม

นั่นหมายถึงทัศนคติของพวกเขา

หมายความว่าแม้จะอยู่ในสถานการณ์ที่กำลังไปได้สวยขนาดนี้

แต่ก็ยังรักษาความมุ่งมั่นในการพิจารณาตัวแปรต่างๆ อย่างมีเหตุผลได้

โดยปกติ ถ้าเป็นแบบนี้ ส่วนใหญ่ก็จะเลิกกันไปแล้ว

ตอนนี้พวกเรากำลังถ่ายแบบกันอยู่

“ครับ เราจะเริ่มกันแล้วนะครับ ~”

“ครับ!”

แล้วนี่ก็ไม่ใช่แค่การถ่ายภาพนิตยสารทั่วไป แต่เป็นการร่วมมือกับสำนักพิมพ์นิตยสารแห่งหนึ่ง เพื่อจัดทำฉบับพิเศษที่มีแต่ภาพถ่ายบทสัมภาษณ์ และโฆษณาของเทศกาลตั้งแต่หน้าแรกยันหน้าสุดท้าย

นิตยสารเล่มนี้ทำปกทั้งหมด 8 แบบ โดยเป็นปกแบบเดี่ยวของแต่ละคนและปกแบบวง อีกทั้งแคตตาล็อกหรือเตอร์ก็ทะลุ 800,000 เล่มไปแล้ว

“โอ้โฮ สวยมากเลย ~”

“ฮ่า ๆ!”

ระหว่างการถ่ายทำไม่มีทีมงานคนไหนกล้าพูดอะไรที่ทำให้ไม่พอใจ พวกเราแทบจะถูกปฏิบัติราวกับเป็นฝ่ายเหนือกว่าแบบเบ็ดเสร็จ

เป็นสภาพแวดล้อมที่ทำให้หลายคนได้แบบใจแจ้งจริง ๆ

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นเจ้าพวกที่เพิ่งจะก้าวเข้าสู่วัยยี่สิบมาหมาด ๆ ละก็ มันเป็นเวลาที่เหมาะสมจะกับการโยนทักษะการเข้าสังคมและมารยาททิ้งลงถังขยะที่สุดแล้ว

ต่อไปให้ไปเหวี่ยงใส่คนที่ทำงานด้วยก็ไม่โดนลงโทษอะไร จึงเป็นเรื่องยากที่จะไม่กลายเป็นคนหยาบคายและไม่จริงจังเวลาเหนื่อย ๆ ในสถานการณ์ที่ไม่มีการบังคับอะไรแบบนี้

ความแตกต่างระหว่างตอนที่ร่างกายและอารมณ์พร้อมกับตอนที่ไม่พร้อมก็จะยิ่งรุนแรงขึ้น

ถ้าอยากจะทำตัวเองสูงขึ้นมา ก็แค่ทำตัวเองขวยได้ไม่ใช่หรือไง

แต่พวกเขายังคงรักษาเอเนอร์จีเหมือนตอนเดบิวต์ไว้ได้ไม่มีเปลี่ยน
“อีกครั้งนะ ~”

“ครับ!”

พวกที่ไต่ยืนกับสื่อยึดมารวมตัวกันถ่ายภาพงสำหรับใช้เป็นปก
และในระหว่างช่วงเวลาสั้นๆ ที่มีการเปลี่ยนและปรับปรุงคอนเซ็ปต์
แพเซจินก็พิมพ์ขึ้นมา

“...นี่ถึงตอนเดบิวต์เลย”

“นั่นสิ สีมเหมือนตอนนั้นเป๊ะ”

“ผมชอบผมสีสีแดงครับ!”

คอนเซ็ปต์ของโฟโตบุ๊กครั้งนี้คือ เทสตาร์ตั้งแต่เดบิวต์จนถึง
ปัจจุบัน

เรียกได้ว่าเป็นคอนเซ็ปต์ที่สมกับการเป็นวงไอดอลชายที่มีเพลง
ซึ่งประสบความสำเร็จที่สุดในปีนี้

เวลาผ่านไปเร็วขนาดนี้เลยหรอ

ฉันมองย้อนกลับไปในช่วงเวลาหลายปีที่ผ่านมาด้วยความรู้สึก
แปลกประหลาด

ทั้งที่เจอเรื่องเหลือเชื่อมากมาย แต่พอนึกดูแล้วก็เหมือนเพิ่ง
เข้าร่วมรายการ <ไอดอลมหาชน> ไปเมื่อปีที่แล้วเอง

แถมยังรู้สึกเหมือนว่าการถ่ายทำเพลง <Magic Boy> เพิ่งผ่านไป
ไม่นานด้วย

ก่อนการถ่ายทำจะเริ่มอีกครั้ง จูๆ ฉันก็นึกถึงคำชมที่ตัวเอง
เคยจใจพุดกับแพเซจินในตอนนั้นขึ้นมาโดยไม่ตั้งใจ

“ไม่ว่าจะตอนนั้นหรือตอนนี้ พี่ก็ถ่ายงานเก่งเหมือนเดิมเลยนะครับ”

“อะแฮ่ม พวกนายก็ทำได้ดีเหมือนกัน”

และแพเซจินก็ตอบรับคำชมอย่างว่าง่ายและจริงจังต่างจากตอนนั้น

ใช้แล้ว อย่างน้อยก็มีสิ่งหนึ่งเปลี่ยนแปลงไป

นั่นคือระยะห่างทางใจที่ลดลง ระหว่างที่พวกเราเจอเรื่องต่างๆ มาด้วยกันมากมาย ก็คงสะสมความเข้าใจขึ้นมาในแบบของพวกเราเอง

“...”

“โอ้~ คุณมนุญแด สีหน้าเยิ้มมากเลยครับ!”

“ขอบคุณครับ”

แต่ตอนนี้ไม่ใช่เวลาที่จะมาจมอยู่กับความรู้สึก

เหลืออีกไม่กี่ก้าวก็จะถึงรางวัลแด่ซังแล้ว ต้องรีบจัดการหินที่หล่นลงมาแบบกะทันหันให้เรียบร้อยก่อนแล้วค่อยก้าวต่อไป

ถ้านักรบที่ดีที่สุดคืออะไรล่ะ

อันดับแรก การไปเลียนแบบวไรตี้แบบตรงๆ ถือเป็นเรื่องโง่เขลา
สิ้นดี

การออกเรียลตี้ช่วงนี้ก็เหมือนกัน คงโดนเอาไปเปรียบเทียบเน่ๆ

ไม่จำเป็นต้องเอาหัวไปโขกผลงานที่เป็นผลลัพธ์ของทั้งโชคและ
ประสบการณ์จนได้ออกอากาศเป็นรายการประจำแบบนี้

ถ้าใช้วิธีที่ฉลาดขึ้นอีกหน่อย...

อืม

ฉันคิดไปเรื่อย ๆ จนกระทั่งการถ่ายทำจบลง ก่อนจะได้ข้อสรุป
ในที่สุด

ใช้ให้เป็นประโยชน์กับเราดีกว่า

ถ้าจะจับเลือกก็ต้องเข้าถ้าเลือก

รายการของทีโฮลิคไปได้สวย

ถ้าถามว่านั่นมันหมายความว่าอะไร ก็หมายความว่าความนิยม
ของทีโฮลิคในตอนนี้อยู่เหนือกว่ารายการวไรตี้ของพวกเขาแล้ว
ยังล่ะ

และใครก็ตามที่ไปออกรายการ จะสามารถใช้ประโยชน์จากกระแส
นิยมนี้ได้

โดยเฉพาะอย่างยิ่งถ้าเป็นแซ่บรับเชิญ บางครั้งก็สามารถแย่งซีน
จนกลายเป็นตัวเอกของรายการแทนโฮสต์ได้ ขึ้นอยู่กับรูปแบบของ
รายการ

ถ้ามีความน่าสนใจมากกว่าตอนอื่นๆ ที่โฮสต์ดำเนินรายการมา
และถ้าสนุกกว่าในบรรดาตอนทั้งหมดนั้น

นั่นแหละดีที่สุด

เพราะอย่างนั้น หลังจากปรึกษากันภายในวง พวกเราก็ตัดสินใจ
รูปแบบรายการของโฮสต์ แล้วเลือกสองคนที่น่าจะสร้างอิมแพกต์ได้แรง
ที่สุดมา

แบบปรับให้เหมาะสมโดยเฉพาะ

“ผมตั้งตารอสุดๆ เลยครับ!”

ชายูจิน

“นี่เป็นครั้งแรกที่ผมถูกเลือกให้ไปออกรายการวไรตี้พร้อมเมมเบอร์
ไม่กี่คนแบบนี้ ผมจะพยายามให้เต็มที่กว่าเดิมครับ!”

คิมแรบิน

แล้วก็...คนเดียวที่ยังไม่ถูกเชิญไปออกรายการอื่นในช่วงเวลา
เดียวกัน และสามารถควบคุมสองคนนั้นได้

“โอเค”

นั่นเอง

นั่นพาชายูจินกับคิมแรบินมายังกองถ่าย <Show Business>
ของโฮสต์

<T-Holic's Show Business> เป็นรายการวาไรตี้ในสตูดิโอ ซึ่งในปัจจุบัน ได้ถูกกระแสของวาไรตี้แนวเรียลลิตี้ตามติดชีวิตเบียดบังจนแทบจะเลื่อนหายไปหมดแล้ว

และนั่นก็หมายความว่า มันเป็นเวทีที่มีเพียงเจ้าพวกที่ตกธรรมชาติของจริงเท่านั้นที่จะอยู่รอด แตกต่างจากวาไรตี้แนวตามติดชีวิต ที่สามารถใช้การติดต่อช่วยสร้างสถานการณ์ที่น่าสนใจขึ้นมาได้

“ฮ่าๆๆ!! จะบ้าตาย”

“ทำไมครับ ทำไม”

“ไม่คือ...เมื่อกี้พี่วอนชอกพูดว่าอะไรรู้ไหม เดี๋ยวนี้ไอดอลหน้าตาแบบนี้กันหมดเลยเธอ”

การเลียนเสียงที่เหมือนจนแทบแยกไม่ออกทำให้แม้แต่ทีมงานยังระเบิดเสียงหัวเราะออกมา

เมมเบอร์ที่ถูกพาดพิงพูดอย่างชินๆ

“ไม่สิ ไม่ได้มีแค่ฉันคนเดียวที่ตกใจนะ”

“ครับ? ใช่มั้ย”

“พี่ไม่รู้หรอก ถ้าพวกเราเดบิวต์ตอนนั้นก็เจ๋งแน่ ทุกคน จำไว้แล้วถ่อมตัวกันหน่อย”

“เดี๋ยวลี การเกิดมาถูกยุคถูกสมัยก็นับเป็นพรสวรรค์ของพวกเราเหมือนกันนั่นแหละ”

“พอได้แล้วครับ! ยิ่งพูดยิ่งเศร้า!”

ดูสิ พอกำลังเริ่มรันบู๊ก็ปล่อยมุขกันรัวๆ เลย

ฝีมือเขียนขาดจนถึงขั้นที่เรียกได้ว่าไม่ต่างจากตลกมืออาชีพเลยสักนิด แต่อาจเป็นเพราะภาพลักษณ์ไอดอล ทำให้กลายเป็นคาแร็กเตอร์ไปซะงั้น

ไม่ว่าเบื้องหลังของเรื่องนี้จะมาจากความอคติ หรือความเอ็นดู

แบบไม่คิดอะไรมากของคนดูก็เถอะ

เพราะอย่างนั้น จึงเป็นเรื่องยากที่แซกรับเชิญซึ่งมาคนเดียว
จะโดดเด่น

แซกรับเชิญมีแต่ต้องพึ่งพาพวกเขาในรายการที่พวกเขาสร้างขึ้นเอง
แถมยังเป็นคนแย่งซีนไปเองทั้งหมดแบบนี้

ยิ่งไปกว่านั้น พวกนี้ยังเป็นรุ่นพี่ระดับอาวุโสอีกต่างหาก แซกรับเชิญ
ส่วนใหญ่จึงมักเสียเปรียบตั้งแต่เรื่องลำดับอายุแล้ว

“ว้าว ยุคหลังมิลเลนเนียล² ก็ยังมีคนเกิดมาด้วยเหรอนี่”

“น่ารักจังเลย เด็กๆ”

แน่นอนว่าทีโฮลิกจะคอยดูบรรยากาศแล้วปูทางเพื่อป้อนจังหวะ
ให้รุ่นน้อง

ภาพก็จะออกมาแบบนี้

- ว้าว ทีโฮลิกช่วยดันเก่งจริง คิกๆ

- เหมือนไม่ได้เห็นเด็ก ๆ พุดกันอย่างสบาย ๆ แบบนี้ในรายการ
มานานมากเลย ขอขอบคุณค่ะ ㅠㅠ♡

- สมแล้วที่เป็นทีโฮวบี³ พอมานอกรายการนี้แล้วรักษาอาการเกร็ง
วไรตี้ได้หมดเลย

พอเสียจังหวะ ความสนใจก็จะถูกแย่งไปทันที และแซกรับเชิญ
ก็จะถูกลดบทบาทเหลือแค่หนึ่งในองค์ประกอบของรายการเท่านั้น

แต่ถ้ามีพวกที่ไม่สนใจเรื่องลำดับอาวุโสอะไรพวกนั้น เรื่องราว

² หรือที่มักเรียกกันว่า Gen Y คือกลุ่มคนที่เกิดในช่วงปี ค.ศ. 1981 - 1996
(พ.ศ. 2524 - 2539)

³ ชื่อย่อของรายการ *T-Holic's Show Business*

ก็จะต่างออกไป

“ผมไม่ค่อยน่ารักหรอกครับ! ผมเท่ต่างหาก!”

“เอ๋?”

ชาวยุจินยกมือขึ้นแล้วตะโกนออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ย

นี้อาจเป็นครั้งแรกที่เจอการปฏิเสธอย่างรุนแรง (?) ตั้งแต่ต้นแบบนี้

ทีโฮลิดเลยถึงกับอ้าปากค้าง

คิดไว้อยู่แล้วว่าเขาจะเป็นแบบนี้

ชาวยุจินไม่ค่อยรู้จักทีโฮลิด ไม่ว่าจะเป็นรุ่นพี่อาวุโสแค่ไหนก็ตาม
เขาเพียงพูดจ้อไปตามสไตล์ของตัวเองแบบปกติ

แถมยังไม่ให้ความรู้สึกว่เสียมารยาทเท่าไรด้วย คงเพราะเป็น
ชาวต่างชาติ

“งะ...จั้นเทรอ”

“ครับ! ผมเป็นเสือ”

“อย่างนี้เอง เพื่อนชาวยุจินของพวกเราเป็นเสือสินะ”

“ใช่ครับ! Tiger ~ Like a T!”

“T!”

“พี่อย่าพยายามโยกตามจังหวะเพื่อให้ดูเท่เลยครับ”

ดังนั้น ต่อให้ทำตามสบายไปบ้าง คนทั่วไปก็จะยอมมองข้าม
และปล่อยผ่านไปอยู่ดี เพราะยังไ้ความเป็นอเมริกันของชาวยุจินก็เป็น
ที่ขึ้นชื่ออยู่แล้ว

แล้วพวกทีโฮลิดก็จะจัดการกันเอง”

พวกทีโฮลิดที่คุ้นชินกับการประคองรายการให้สนุกสนานและ
คอยสร้างบรรยากาศจนเป็นนิสัย ไม่มีทางที่จะทำหน้าบึ้งตึงใส่ชาวยุจิน
หรือรับมือแบบเก๋ๆ กังๆ แน่

ยิ่งไปกว่านั้น ยังมีตัวช่วยรักษาสมดุลอยู่ข้างๆ ด้วย

“ชายูจิน! ถ้ามีคนชมว่าน่ารักก็ควรจะได้รับไว้ด้วยความขอบคุณสิ!”

นั่นคือคิมเรบิน

ดูเหมือนเจ้าตัวจะพยายามกระชับแล้ว แต่เพราะติดไม้ค้อยู่
ก็เลยไม่มีประโยชน์

“ฉันรับแล้วนะ! ไม่ได้ปฏิเสธสักหน่อย!”

“แต่เมื่อก็นายไปย่ำว่าไม่ค่อยไ้ แบบนั้นอาจฟังดูเสียมารยาท
ได้นะ!”

“ฉันหมายถึงความเท่านั้นมากกว่าต่างหาก! ขอบขอบคุณสำหรับคำชม
ว่าน่ารักครับ”

“อ้อๆ”

“ไม่หรอก! พวกเราเข้าใจแล้ว! เข้าใจ!”

“ขอบคุณมากนะครับที่เข้าใจ! วันนี้พวกเราจะโชว์ให้เห็นถึง
ความตั้งใจอย่างเต็มที่เลยครับ!”

“ขนาดนั้นเลยเหรอ”

ภาพของชายูจินกับคิมเรบินที่ก้มหัวลง แล้วทีโฮลิคก็รีบก้มหัวตาม
อย่างลนลาน...ดูน่าตลกดี

แถมยังได้อิมแพกต์ดีด้วย

จากนั้นฉันก็เห็นพวกทีโฮลิคบางคนที่ย่อยไปด้านหลัง แล้วลอบ
สบตากันพร้อมกับยิ้ม

ดูเหมือนพวกเขาจะสรุปกันได้แล้วว่าภาพที่ตัวเองโดนป่นหัว
ในช่วงต้นก็น่าจะสนุกดี

“เอละ เทสตาร์ที่ทั้งน่ารัก น่าเอ็นดู แล้วก็ที่สุดๆ!”

“ฮิๆ”

“นี่เจน Z ไซ้ใหม่เนีย พวกเราดูแก่ขึ้นมาทันทีเลย”

“พี่ พวกเราก็เป็นไอดอลวัยสามสิบกันหมดแล้วนะ ในวงการนี้

ถือว่าลงโลงไปแล้วด้วยซ้ำ”

ภาพรวมของรายการจึงถูกเซตออกมาในรูปแบบที่วงทีโวลิค ซึ่งไม่เข้าใจคนรุ่นใหม่ กำลังพยายามอย่างสุดความสามารถเพื่อปรับตัวให้เข้ากับอินเนอร์แบบใหม่ๆ

พูดง่าย ๆ ก็คือ เอาความไฟแรงแบบไม่เกรงใจของชาวจีนมาใช้ ย้อนเล่นงาน

แต่ไฟก็ยังไม่อยู่ที่ทีโวลิคเหมือนเดิม

เทศกาลรึในฐานะไอดอลที่กำลังมาแรง เลยถูกวางให้อยู่ฝั่งตรงข้าม กับทีโวลิคแบบเนียน ๆ

และฉันก็ทำหน้าที่เป็นคนปกติที่มีเหตุผลอยู่เงียบ ๆ ในกลุ่มนั้น

“ถ้าฉันคุณหนูแดกก็เป็นเมนไวคอลใช่ไหมครับ”

“ครับ ใช่ครับ”

“อ้อ เพลงของผมนะ! ผมฟังที่คุณร้อง <Party in me> แล้ว เพราะมากเลย”

“อย่ามาโกหก ตอนนั้นนายอยู่ในกรมนี้!”

“ไม่สิ! ผมฟังตอนออกมาพักต่างหาก!”

“อ่า ผมรู้สึกเป็นเกียรติมากเลยครับ ขอคุณนะครับ”

“Yeah ~ พี่หนูแดกร้องเพลงเก่งมากเลย!”

พอมีคนขอ ฉันจึงร้องให้ฟังท่อนหนึ่ง แล้วได้เสียงปรบมือกลับมา เรียกได้ว่าท่าครบทุกอย่างที่ไอดอลซึ่งมาออกรายการเพื่อโปรโมต ควรทำ จัดเอาสารพัดมุขและพฤติกรรมสูตรสำเร็จที่จะช่วยคว่ำแอร์ใหม่ ขึ้นตำแหน่งได้

เดี่ยวภาพก็งออกมาเป็นรูปเป็นร่างเองแหละ

อ่า พวกเขาคงคิดว่า หมอนี่ดูเป็นคนเรียบง่าย ค่อยๆ ไปดึง สองคนนั้นมาสร้างภาพรวมของรายการก็พอ

ด้วยความที่พวกนั้นชินกับรายการแบบนี้อยู่แล้ว คงจับจุดได้เร็ว
กันนะ เจ้าพวกนี้คงไม่ได้ดูรายการวาไรตี้ของฉันท่วงหน้าเพื่อเช็ค
ข้อมูลมาก่อนหรอกมัง

อย่างมากก็คงเช็กกิจกรรมล่าสุดกับผลงานคร่าว ๆ เท่านั้น
ยังมองว่าฉันเป็นพวกนิสัยสุ่มเท่าไรก็ดี

“เอาละๆ จบการแนะนำตัวแล้วนะครับ!”

แล้วก็ดูเหมือนว่าพวกนั้นจะตั้ง心สนุกๆ จากบทสนทนาของชายจีน
กับคิมแรบินได้พอแล้ว จึงเข้าไปช่วงถัดไป

พูดให้ชัดก็คือช่วงหลักของรายการ

มันเป็นช่วงที่เน้นมุกตลกแบบจริงจัง โดยมีเกมเข้ามาเกี่ยวข้อง
เป็นหลัก อย่างเช่นเล่นบาสโดยไม่มีลูก แก้อั๊บบินลงบ๊อบบอล วาดภาพ
เหมือนด้วยเท้าแล้วทายว่าเป็นใครอะไรทำนองนั้น

“ช่วงที่สองของ Show Business ถึงเวลาของเกมที่จะเปิดเผย
ความในใจของพวกเรากันแล้วครับ!”

ในเมื่อเป็นช่วงหลัก ฉันก็คาดเดาเกี่ยวกับประเภทของเกมเอาไว้
ล่วงหน้าบ้างแล้ว และตัวเลือกที่มีความเป็นไปได้มากที่สุดก็คือ...

“เกมที่เราจะเล่นกับเทสตาร์ในครั้งนี้ก็คือ ~ <ฟังดูแล้วก็พูดถูก
นะ>!”

“อะแฮ่ม”

ใช่แหละ เกมนั้นเลย

ฉันกระแอมกระไอเพราะเกือบสลัก...ก็ช่วยไม่ได้ มันเป็นประโยค
ที่คุ้นหูเกินไป

โชคดีที่ไปหาข้อมูลมาก่อน

ตอนที่เห็นเกมนี้ใน WeTube ครั้งแรก ฉันก็แทบพ่นน้ำที่กำลัง
ดื่มออกมา

“พี่ครับ การรับน้ำเข้าร่างกายเป็นสิ่งสำคัญนะครับ”

อือ ขอบใจ ฉันรับน้ำที่คิมแรบินยื่นมาให้แล้วดื่ม พลังตั้งใจฟัง
การดำเนินรายการอันแพรวพราวของทีโฮลิก

ยังไ้ก็เป็นช่วงรายการที่เดาไว้จริงๆ ด้วย

มันเป็นช่วงของรายการที่จะโผล่มาประมาณทุก ๆ สามตอนในช่วงหลัง
แล้วกระแสดอรับก็ดีมาก เลยคิดไว้อยู่แล้วว่าถ้ามีแขกรับเชิญระดับ
ท็อปมาก็คงใช้เกมนี้

<ฟังดูแล้วก็พูดถูกนะ!>

ฟังแค่ชื่อก็ดูเหมือนจะเป็นการโน้มน้าวอีกฝ่ายเหมือนคุณสมบัติ
พิเศษที่ฉันมี ถึงจะคล้ายกันแต่ก็ต่างกันอยู่

น้องเล็กของทีโฮลิกถือไมค์เปลี่ยนเสียงไว้ แล้วดำเนินรายการด้วย
ท่าทางทำเป็นจริงจัง

“แต่ละทีมต้องเลือกหนึ่งในสองหัวข้อ แล้วพยายามโน้มน้าวอีกฝ่าย
หากทีมใดถูกโน้มน้าวอย่างมีเหตุผล เกมก็จะจบทันที และทีมที่แพ้จะต้อง
เผชิญกับบทลงโทษสุดสยองครับ”

“ทีมที่ชนะมินิเกมจะได้เลือกหัวข้อก่อน ถ้าฉันขอให้โชคดีครับ”

ฟังดูเหมือนกติกาปกติดีใช่ไหม แต่พวกนี้ใส่กับดักไว้ทุกเกมแล้ว
ส่วนมากมักจะโผล่มาหลังจบมินิเกม หรือตอนที่เปิดเผยหัวข้อ
“ແ່ນແ້ນ!”

[เป้าหมายที่วางของเราจะทำให้ได้ในป็นี่หน้า]

[ได้เงินหนึ่งพันล้าน VS ประสบภัย]

“...???”

“ฮ่าๆๆ!! ให้ตายสิ บ้าไปแล้วสินะ!!”

“ยินดีต้อนรับทุกคนสู่ Show Business นะ ~”

ความสมดุลพังทลายลงอย่างสิ้นเชิง

แล้วที่โฮลิคที่ชนะมินิเกมก็หัวเราะคิกคักพลางเลือกข้อแรกทันที

“เอาหนึ่งพันล้านครับ! หนึ่งพันล้าน!”

“ฉันจะทำให้เงิน Z ที่เลือกประสพภัยได้ลิ้มรสความขมขึ้น
สักหน่อย ~”

ถ้าดูมาถึงตรงนี้ก็คงคิดว่าหลังจากนี้จะน่าเบื่อ เพราะมันจะ
กลายเป็นการรุมแซกรับเชิญฝ่ายเดียว

แต่กับดักชั้นที่สองก็ถูกเปิดเผยออกมาอีกในจังหวะถัดไป

“ทุกคนครับ ผมบอกไปแล้วใช่ไหมว่า ‘ถ้าถูกโน้มน้าวอย่างมีเหตุผล’
เกมจะจบ?”

“...”

“เฮ้ย อย่างบอกนะว่า?”

“ใช่แล้วครับ! ทีมที่ถูกโน้มน้าวอย่างมีเหตุผลที่สุด! อย่างสมเหตุ
สมผลที่สุด! จะเป็นฝ่ายชนะครับ ~”

พูดอีกอย่างก็คือ มันเป็นการได้วาทะที่เชิงตรรกะ

เป้าหมายคือการยอมรับข้อเสนอของอีกฝ่ายอย่างมีเหตุผล

นั่นหมายความว่า จะต้องอธิบายฝั่งที่ตัวเองแก้ต่างให้ออกมา
ไร้สาระที่สุดเท่าที่จะทำได้ และในขณะเดียวกันก็ต้องยอมรับเหตุผลของ
อีกฝ่ายให้ได้

พูดง่ายๆ ก็คือ ตอนนี้อยู่ที่โฮลิคต้องถูกโน้มน้าวให้ยอมรับว่า ‘จะยอม
ประสพภัยแทนที่จะได้เงินหนึ่งพันล้าน’ ถึงจะชนะ

ในขณะที่เทสตาแค่ยอมรับความจริงง่ายๆ ว่า ‘จะเอาเงินหนึ่งพันล้าน
แทนการประสพภัย’ ก็พอ

“โกงกันหรือเปล่าเนี่ย”

“ไม่ได้โง่ครับ!”

วางแผนมาดีเลยนี่

มันคือภาพรวมที่ตัวพวกเขาเองยอมก้าวพลาดเพื่อให้เกิดความตกลง
และช่วยผลักดันสถานะของเขารับเชิญให้อยู่ในจุดที่ชนะ

สมแล้วที่เอาคอมเมนต์ยอดนิยมใน WeTube มาปรับใช้

- ให้ทีมที่ถูกโน้มน้าวเป็นฝ่ายชนะก็น่าจะสนุกดีนะ คิกๆ

- ฟังดูแล้วก็พูดถูกนะ นี่ระดับตำนานเลย...เอามาใช้ซ้ำเรื่อย ๆ
ให้คุ้มเหมือนน้ำซุปรดูกะตุกเถอะ ขอร้องละ!

ดูเหมือนทีมโปรดิวซ์ของที่นี่เองก็ใส่ใจกับการสื่อสารมากเกินไป
ความจำเป็นนิดหน่อย ราวกับพวกบริษัทหน้าใหม่ที่เพิ่งก่อตั้งมาได้ไม่นาน

การได้เห็นคอมเมนต์ยอดนิยมของคลิปหนึ่งถูกสะท้อนในตอน
ถัดไปหรืออีกสองตอนถัดไปถือเป็นเรื่องที่เห็นได้บ่อย

เพราะอย่างนั้น ตอนที่ฉันไล่ดูคลิปก่อนหน้า ก็เลยลองคาดเดา
แนวทางการดัดแปลงไว้บ้าง แล้วมันก็ดันตรงเพงเลย

ส่วนหลังจากนั้นก็เดาได้ไม่ยาก

“หือ เอ่อ...ถ้าจู่ๆ ก็ได้เงินก้อนใหญ่ คนเราอาจเสียคนได้ใช่ไหม
ละครับ ถ้าพูดว่า ‘อยากลาออกแล้ว ~’ ผมคิดว่าควรได้รับหนึ่งพันล้านนะ!”

“ใช่ๆ!”

“ผมไม่อยากลาออกนะ! ผมอยากทำงานไปนานๆ เลย!”

“นั่นไง ~ แล้วควรทำยังไงดีล่ะ หือ คำตอบก็เหลืออยู่อย่างเดียว
ใช่ไหม”

“รับหนึ่งพันล้านแต่ไม่ลาออกไงครับ! ผมไม่เสียคนหรือ
เมมเบอร์ของพวกเราแข็งแกร่งนะ!”

“ว้าว ใจสู้จริง ๆ...”

“เงินนี่ก็เป็นอะไรที่น่ากลัวอยู่เหมือนกัน ~ แต่ไม่ได้จะบอกว่าอย่ารับหนึ่งพันล้านนะ!”

คนพวกนั้นพูดข้ออ้างไร้สาระแบบหน้าตาเฉย พร้อมกับแหย
แขกรับเชิญที่พูดจามีเหตุมีผลไปด้วย แต่ก็ยังแอบกระวนกระวายใจ
ไปเอง

หลังจากสูบเอาปฏิกิริยาของแขกรับเชิญที่มีต่อการกระทำของ
พวกเขาไปอย่างสนุกสนานแบบนั้นแล้ว ภาพรวมก็คือการยอมแพ้ให้
อย่างอบอุ่น แต่ว่า

ถ้าเป็นแบบนี้ พวกเขาก็จะคุมเกมทั้งหมดเลยนะสิ

เราไม่ได้มาที่นี่เพื่อให้พวกเขาจัดฉากกันเองตามใจชอบและ
ใช้ประโยชน์จากเราหรอกนะ

ฉันยิ้มมุมปาก

วิธีเล่นเกมนี้ให้ดีที่สุดนะเธอ

ง่ายขึ้นเดียว แค่เสริมเหตุผลให้อีกฝ่ายก็พอ มันเป็นวิธีที่ทีมงาน
ทุกคนคงคาดเดาไว้แล้ว

ถ้าไหลไปตามกระแสแบบมีเหตุมีผล ก็จะถูกพวกนั้นพาไปตามเกม
เพราะอย่างนั้น...เราจึงต้องไปทางตรงกันข้าม

ฉันวางมือทั้งสองข้างบนโต๊ะแล้วประสานนิ้วเข้าด้วยกัน

“รุ่นพี่ครับ”

“ครับ เชิญคุณมนต์พูดได้เลย ~”

“ผมพยายามทำความเข้าใจและยอมรับเหตุผลของอีกฝ่ายให้
มากที่สุดเพื่อเอาชนะแล้ว แต่...”

ฉันประกาศด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ไม่ว่าจะคิดยังไง ผมก็คิดว่าหัวข้อที่พวกเราได้มานั้นถูกต้องครับ”

“...??”

“เมมเบอร์ของพวกเรา น่าจะเลือกประสบการณ์มากกว่าหนึ่งพันล้าน
ครับ”

“ครับ??”

“พะ...พูดอะไรนะ”

ฉันตอบด้วยสีหน้าจริงจัง

“เพราะเราสามารถเรียนรู้คุณค่าที่สำคัญยิ่งกว่าเงินได้จากการ
ประสบการณ์ครับ”

“ครับ?”

“เรียนรู้อะไรเหรอครับ”

ฉันตอบชาวยุจินที่สะกิดถามเบา ๆ อย่างขัดถ้อยขัดคำ

“ถ้ามองตามความเป็นจริง พื้นที่ที่พวกเราอาจประสบภัยได้
ในตอนนี้อย่างมากก็เป็นพื้นที่ที่สามารถได้รับการช่วยเหลือภายในไม่กี่วัน
ช่วงนั้นเราก็แค่เรียนรู้ประสบการณ์ใหม่ๆ เท่านั้นเอง”

“อ้อ! ใช่เลย”

ชาวยุจินพยักหน้าแรง ๆ อย่างสบายใจ

“ถ้าฉันประสบภัยก็ได้! ผมชอบ!”

“...??”

น้องเล็กของทีโฮลิกที่ทำหน้าที่ MC รีบแทรกขึ้นมา

“เดี๋ยวก่อนนะครับ! ถ้าปล่อยไปแบบนี้ พวกคุณจะแพ้ครับ??”

“เพราะผมไม่สามารถละทิ้งความเชื่อมั่นของตัวเองเพียงเพราะ
ปัญหาจากช่วงเดียวของรายการได้หรอกครับ”

“มีความเชื่อมั่นกับเรื่องประสบภัยด้วยเหรอ”

“พวกนายเป็นอะไรไปเนี่ย...พี่เริ่มกลัวแล้วนะ”

ในสถานการณ์ที่เริ่มวุ่นวายจนแทบควบคุมไม่ได้ น้องเล็กของ

ทีไฮลิคถึงกับตกตะลึง ส่วนคิมแรบินก็พยักหน้ารับอย่างจริงจัง

“ผมก็คิดแบบนั้นครับ”

“ครับ?”

“ใช่แล้ว”

“ครับ เพราะพวกเราเคยประสบภัยจริงๆ ระหว่างถ่ายทำรายการวาไรตี้”

คิมแรบินพูดด้วยดวงตาที่เป็นประกาย

“แล้วเราก็ได้เรียนรู้อะไรมากมายจากประสบการณ์นั้นครับ”

“เดี๋ยวนะ”

“ผมแต่งเพลงไตเติลของอัลบั้มล่าสุดขึ้นมาระหว่างที่ประสบภัยนั้นครับ เพราะมันเป็นการเลือกเงินหนึ่งพันล้านแทนการประสบภัย อาจจะเป็นการละทิ้งความสำเร็จทางดนตรีแล้วหันไปไล่ตามเงินก็ได้ครับ!”

“จะไปกังวลเรื่องแบบนั้นทำไมกันล่ะ?!”

คิมแรบินเฟลอลืมไปชั่วขณะหนึ่งว่านี่คือรายการวาไรตี้ แล้วเริ่มแสดงความเห็นของตัวเองอย่างจริงจัง

“ฉันคิดไว้อยู่แล้วว่าถ้าอินกับหัวข้อขึ้นมา ก็จะเป็นแบบนี้

“ไม่สิ...พวกนายลองคิดดูนะ นี่มันฟังดูเข้าท่าเธอ ประสบภัยอะไรกัน”

“พวกนายได้ค่าตัวเท่าไรถึงได้เงินเดือนหนึ่งพันล้านเหมือนก้อนหินแบบนี้!”

“ฉันยกมือขึ้น

“ว่าไปแล้ว เพลงไตเติลที่แรบินแต่งตอนประสบภัยก็ทำให้รายได้เพิ่มขึ้นด้วย จริงๆ แล้ว การตัดสินใจแบบนี้ก็มีผลประโยชน์ทางการเงินรวมอยู่ด้วย...”

“Oh ~”

“แบบนี้เอง!”

“อย่าทำท่าเหมือนมันฟังดูมีเหตุผลสิครับ ฮือ...”

แล้วกองถ่ายก็เริ่มตกลูในความโกลาหล

ทุกอย่างเป็นไปตามแผน

ไม่กี่วันต่อมา ในคืนวันธรรมดา

“ว้าว! มาออกรายการนี้ด้วยเหอเนี่ย~”

นักศึกษาปริญญาโทมองรูปมุนแดในภาพตัวอย่างแล้วยิ้มกว้าง
ก่อนจะกดดูวิดีโอของ <T-Holic's Show Business> ที่กำลังติดเทรนด์
แล้วอีกหนึ่งนาที่ต่อมา

“พุด!”

นักศึกษาคนนั้นพ่นกาแฟที่กำลังดื่มออกมา

<T-Holic's Show Business> ตอนของเทสตาร์

เนื่องจากรายการนี้มีชื่อเสียงโด่งดังมาก จนทุกคนต่างเคยเห็น
ผ่านตากันอย่างน้อยในรูปแบบคลิปไฮไลต์มาแล้วครั้งหนึ่ง ผู้คนจึงมี
ความคาดหวังหรือภาพรวมที่คาดเดาเอาไว้ในใจ

- ลุงๆ ที่โฮลิตต้องแก๊งค์เทสตาร์หนักแน่นเลย คิกๆๆ

- อ่า เด็กๆ ต้องน่ารักมากแน่ๆ ㅠㅠ

- ไปเล่นให้สนุกนะ!

ทีโฮลิตสุดฮา และรีแอ็กชันอันสดใสของเขารับเชิญที่ไม่เคยเห็น
มาก่อน!

เวลาเชิญแขกมา รายการนี้มักใช้พฤติกรรมตลกๆ ของทีโฮลิต

กับรีแอ็กชันของแขกเป็นจุดขายหลักในการสร้างเสียงหัวเราะ

ส่วนช่วงคันต้งๆ ก็ใช้การโปรโมตตามจุดประสงค์ของแขกรับเชิญอย่างชานาญ ซึ่งถือเป็นอีกเหตุผลหนึ่งที่ได้รับคำชม

นั่นเป็นภาพที่ดีที่สุดที่ทำให้ทั้งแฟนคลับของแขกรับเชิญและแฟนของทีโสลิกพึงพอใจไปพร้อมกัน!

แต่ตอนของเทสตาร์ในครั้งนี้...ทำให้บรรยากาศแตกต่างออกไปอย่างชัดเจน

[เจน M⁴ เอ้ย จงลิ้มรสความแซ่บของเจน Z ซะ!]

[ชายูจิน : ผมเป็นเสือ!]

[ฮาจินแท : อย่างนี้เอง เพื่อนชายูจินของพวกเราเป็นเสือสินะ]

[พวกเขาถึงกับสติหลุดกับคำพูดของเสือที่เกิดปี OX]

ทีโสลิกถูกต้อนจนมุมอย่างไม่ปราณีตั้งแต่ช่วงแนะนำตัวตอนเริ่มรายการ และในที่สุดก็เริ่มเติมเต็มปริมาณแอร์ไทม์ด้วยปฏิกิริยาตอบกลับของพวกเขาเอง

- คิกๆๆๆๆ

- บ้าไปแล้ว เทสตาร์เจน Z คลั่งสุดๆ คิกๆ

การตัดต่ออันเจียบคมตีความทุกอย่างให้เป็นช่องว่างระหว่างวัยแล้วกวาดเอาเฉพาะบทสนทนาและรีแอ็กชันที่ตลกที่สุดมาใส่ไว้ทั้งหมด

ถึงจะให้อรรถาธิบายที่แตกต่างจากรายการนี้ตามปกติ แต่ก็ตลกจริงๆ

⁴ ย่อมาจากคำว่า Millennial

เด็ก ๆ เสด็จขึ้นมีเอกลักษณ์เฉพาะตัวสุด ๆ!

นักศึกษาปริญญาโทหวัหระลันอยู่หลายครั้งขณะดูช่วงต้นของ
ตอนหลัก หลังจากชมตัวอย่างก่อนออกอากาศ

แล้วระหว่างนั้นก็รู้สึกภูมิใจขึ้นมา เหมือนกับว่าที่พึ่งเดียวของ
ทีโสลิตมีแค่มนเด

[พัคมนเด : ถ้าฉันขอแค่ท่อนเดียวก็พอ...]

พัคมนเดตั้งสายบังเหียนของน้องเล็กสองคนที่กำลังพลุ่งพล่าน
อย่างบ้าคลั่ง แล้วค่อย ๆ จัดการสิ่งที่จะต้องทำอย่างใจเย็น

ไม่ว่าจะเป็นการโปรโมตทัวร์ พูดถึงความเกี่ยวข้องกับทีโสลิต
แล้วก็ร้องเพลงหนึ่งเพลง...

แฟน ๆ ของพัคมนเดต่างก็ประทับใจและเคลิบเคลิ้มไปกับภาพ
ที่เห็น

- มุนแดโหมดพี่ชายนี้มันอะไรกัน

- ถ้าพูดกันตามหลักแล้ว จริง ๆ ลูกฉันก็อยู่มักเนไสน่ะคะ
เขาเป็นหัวหน้ามักเนไสน์เลย ㅠㅠ

- มุนแด็งแด็งโตแล้วสินะ

เขาเป็นแบบอย่างของลีดเดอร์ไอดอลที่มาออกรายการว่าไรตี้จริง ๆ!

ในที่สุดความขัดแย้งระหว่างวัยที่กำลังรุ่นวายนบนหน้าจอก็ค่อย ๆ
สงบลง

นอกจากนี้ เมื่อเข้าสู่เกมหลัก ทีโสลิตก็กลับมาคุมบรรยากาศได้
อีกครั้ง

พวกเขาชนะมินิเกมอ่านปากแล้วเลือกข้อที่ง่าย แต่กลับเพิ่งมารู้ว่า
ว่า ‘ต้องเป็นฝ่ายถูกโหม่นน้าว’ จนถึงกับยืนอึ้ง

[ได้เงินหนึ่งพันล้าน VS ประสบภัย]

[MC น้องเล็กคิม : เอาละ ใช้ข้อโต้แย้งของอีกฝ่ายให้ดี แล้ว
อธิบายให้ชัดๆ นะครับว่า ‘ทำไมถึงถูกโหม่นน้าว’ ~]

มันเป็นจุดหักมุมสุดฮาแบบที่คาดหวังได้จากรายการอะไรดีจริงๆ!

“ฮาๆ ะ!!”

ตอนที่ชายูจินกับคิมแรบินเล่นมินิเกมพลาดก็ฮาอยู่แล้ว แต่นั่น
กลับกลายเป็นเรื่องตลกขำๆ!

แถมชายูจินในหน้าจอยังชูนิ้วโป้งให้เมมเบอร์ของตัวเองด้วย

[ชายูจิน : พวกเราเก่งมาก! คิมแรบิน! แพ้ได้สวยเลย!]

[คิมแรบิน : พวกเราแพ้เพราะปากนายขยับเร็วเกินไปแล้วก็ไม่ชัด
ต่างหาก อันที่จริงนายเป็นคนสร้างความคิดความชอบนี้เองด้วยซ้ำ]

[นี่พวกนายกำลังชมกันอยู่ใช่ไหม...]

รีแอ็กชันเล็กๆ น้อยๆ พวกนั้นยิ่งตลกขึ้นไปอีกเมื่อเอาไปรวมกับ
ความสิ้นหวังของทีโฮลิค

แล้วพัคมุนแดก็จัดการสถานการณ์ให้เรียบร้อยอีกครั้ง

[พัคมุนแด : ทุกคนทำดีแล้ว จากนั้นไปเรามาคว้าชัยชนะและทำให้
ดีที่สุดกันเถอะ]

[ชายูจิน : Go TeSTAR!]

[คิมแรบิน : ครับ!]

- เหมือนครูอนุบาลเลย คิก ๆ
- ถ้าตัดแค่ฉากนี้ออกมา ฉันคงคิดว่าเป็นการแข่งขันกีฬา
- พักมุนแดดูเป็นผู้ใหญ่จัง

หลังจากหัวเราะกันอย่างเต็มที่ ผู้ชมก็หันมาชื่นชมบรรยากาศของวงอย่างอบอุ่น

ในขณะที่เดียวกันก็เริ่มตั้งตารอด้วยว่า พักมุนแดที่หนึ่งขนาดนั้น จะมีปฏิกิริยาอย่างไรกับคำพูดเหลวไหลของทีโฮลิค

- ในที่สุดจึงจอกทีเบตก็ออกมาแล้วเหอ คิก ๆ
 - หมอนี่ดูฉลาดใช้ได้นะ อยากรู้เลยว่าจะมีปฏิกิริยาอย่างไร
 - ยิ่งเป็นแซกรับเชิญที่มีเหตุผลมากเท่าไร ยิ่งจะงงหนักเลยนะ
- ฉันเคยเห็นมาแล้ว คิก ๆ ๆ

และดูเหมือนความคาดหวังนี้จะถูกเติมเต็มในทันที ระหว่างที่ทีโฮลิคยังคงกว่นประสาทแล้วยืดเกมออกไป จนกระทั่งพักมุนแดเผยธาตุแท้ออกมา

[พักมุนแด : เมมเบอร์ของเรา น่าจะเลือกประสพภัยมากกว่าหนึ่งพันล้านครับ]

พักมุนแดพูดเรื่องไร้สาระด้วยสีหน้าจริงจัง

“...??”